

FOR ALVOR.

Sangteksterne af Adolf v.d. Recke.

Andantino.

(1851. Kasino.)

Nicolo Isouard. (., Cendrillon.)

Henriette.

I. V.1. Tænk dig ba - re hvil - ken Bla - me, hør nu blot hans Dri - stig - hed; sid - ste

Henriet.

Søn - dag med en Da - me kjer - te han til Ros - kild' ned. — Med en Da - me! det var il - de! Ja var

Caroline.

Henriette.

det ej no - get flot. Her - re - gud, maaske han vil - de vi - se hen - de Kir - ken blot. Nej jeg

tror just ej han vil - de vi - se hen - de Kirken blot. *f*

V.2.

HENRIETTE. Nej, til Kirke gik de neppe —

CAROLINE. Gik de da til Bjerget op,
For at mindes Holbergs Jeppe?
Eller ud til Boserup?HENRIETTE. Derved ej de lød det være;
Ser du, Fader har en Ven —
Ja du kjender vel den sære,
Gamle Major Jørgensen.CAROLINE. Nej, jeg kjender ej den sære,
Gamle Major Jørgensen.

V.3.

HENRIETTE. Ganske ugenerte gik de
Hen og gjorde ham Besøg.
Manden trode de var rigtig
Kjærest'folk —

CAROLINE. Men det var Spøg?

HENRIETTE. Ser man ej hvortil hans List maa
Føre, maa man være dum.CAROLINE. Du kan tro, han ender vist paa
Jonstrup Seminarium.

BEGGE. Du kan tro etc.

Moderato.

L'ordre est donne.

Caroline

II.

V. 1. Hør mig, Hen-ri-et - te, hør nu min Ven-in - de, véd du ej nok, jeg

p e legato

fyl-der at-ten Aar; ak, og du kan sik - kert dra-ge dig til Min-de Kjærligheds fag - re

drømme - ri - ge Vaar, Kjær - ligheds fag - re drømme-ri - ge Vaar. Sværmende Længs - ler

komme og svin-de, nu Hjærtetslaar, og nu det stil - le staar. Sjælen paa sin Flugt

finder Alt saa smukt. Verden er fuld af Fan - tasi-ens Guld.

V. 2.

Véd du ikke nok, vi komme paa Concerter,
 Snart i Theatret, snart i Soiré;
 Og naar saa du véd Gud Amor ogsaa er der,
 ¶ Véd du vel ogsaa nok, hvad der kan ske. ¶
 Tonernes Velklang fryder og smerter,
 Sangen gjør godt og Sangen gjør Ve.
 Sjælen paa sin Flugt etc.

V. 3.

Dog, min Henriette, hvad er alle Fester,
 Vel mod et Bal?—jeg sværmer nu for Dans,
 Lumbyes Musik, det brusende Orchester,
 ¶ Balsalens lyse, tryllerige Glans. ¶
 Der mellem Ballets dansende Gjæster
 Traf jeg den Helt, som fængslede min Sands.
 Sjælen paa sin Flugt etc.

Allegretto.

G. Donizetti

III. Frants:

V. 1. Nu vel an, det maa ha' Eu - de, jeg vil si - ge Dem det frit; jeg vil

ærlig Dem be - kjen - de, hvad mit Hjer - te længst har lidt. Paa det Var - sel vil jeg

Othilde.

sto - - le, at jeg først i De - res Hjem just traf paa Dem. Hvilket

Frants.

Held, jeg kom fra Sko - - le Klokken Et i dag. Min Brud gaar i Sko - le! Her - re -

gud! slap For - sø - get saa - dan ud?

V. 2.

FRANTS. Nu vel an, det maa ha' Ende,
Jeg vil sige Dem det frit;
Jeg vil ærlig Dem bekjende,
Hvad mit Hjer-te længst har lidt.
Ja, det Varsel er min Trøster,
At jeg først i Deres Hjem
Just traf paa Dem.

CAROLINE. Men De traf, ja først min Søster?

FRANTS. Ja min Frøken — tillad mig —
||: Deres Søster tæller ej. :||

Allegretto.

A. F. Lindblad.

„Ach Betty af Ditt ðgonpar.“

IV. Fruen.

V. 1. At faa to Det - tre gif - te vel, for - sør - ge - de hou - net, er

Frants. Fruen.

nu til - dags et eks - tra Held. Ja der - i har De Ret. Betænk, hvad gaar der ik - ke til, blot

man an - stan - dig le - ve vil, til Støv - ler, Sko, til Brød, - jo, jo, det ko - ster nu tre

Frants.

Mark og to, det er ej Smør - re - brød - Nej vist, den Lgge paa er trist.

V. 2.

FRUEN. Ja tro De mig, det er ej just
En let Oeconomie,
Naar der bli'r lagt paa Smør og Ost
Og ikke En vil fri

FRANTS. Nej, det er sandt. FRUEN. Og endnu Et,
De Pigebørn skal mores lidt.

FRANTS. Den Ting er klar.

FRUEN. En Tour man ta'r,
En Plads man i Theatret har,
Tror De, det er en Bagatel?

FRANTS. Nej, Gud bevres vel.

V. 3.

OTHILDE. Sorg ej for mig, o Moder kr!
Jeg kjender en Gadet -

FRUEN. Ti stille Barn! (til Frants) Løvrigt er
Partiet ej saa slet;
Thi hvis vor Herre unde vil
Os Krig engang endnu, se til
Hvad er iverjn,
I Rugleregn
Gadetten springer til Captain -

FRANTS. Og faa vi Fred, hvad Nd, saa kan
Han blive Rigsdagsmand.

Allegro. Fruen. Frants.

V. Gud be - va - res! hvi har du ej sagt mig det? Det for - kla - res o - ver - maa - de let.
V.1. Ca - ro - li - ne, er det ogsaa rig - tig vist? Død og Pi - ne! mærker hun vor List.

Fruen. Caroline.

Skyldte du din Moder ej For - tro - lig - hed? Ak, jeg frygted' for, du skul - de bli - ve vred.
Li - ge - me - get, Li - ne, det var ik - ke ret! Fra. Ak, jeg hende bad om ej at si - ge det.

V. 2.

FRUEN. Nej, jeg fatter
Ej hvorledes det er sket.
Men, min Datter,
Hvor har du ham set?
FRANTS. Hos Fru Nissens
Og hos Urtekremmer Graah's.
FRUEN. Nej du Fredsens!
FRANTS. Der vi ofte saas.

FRUEN. Men hvad skal jeg sige til Hr. Hammer? Svar!
FRANTS. Sig ham bare, Line alt en Kjærest har.
FRUEN. Udstyr har han kjøbt, det volder ham jo Tab,
Otte Stole, Sopha og et Klædeskab.

V. 3.

FRANTS. Gud bevares! har han kjøbt et Klædeskab,
Saa forklares tydeligt hans Tab.
FRUEN. Jeg vil svare, han maa til en Anden gaa.
FRANTS. Sig ham bare, der skal Skabet staa.

Allegretto.

Frants. Wernlansk Polka.

VI. V.1. Ak ja, til - vis - se! Ser De jeg sætter, blot en, af dis - se dou - ce Bil - let - ter faldt her i Stu - en,

Caroline. Frants.

saa vil - de Fruen snart finde mig for slem. Hvilke Billetter? Hør blot en - gang, denne be - gynder:

„Ha, Don Ju - an!“ Introductionen siger Dem Tønen. Visen er noget lang. *mf*

V. 2.

FRANTS. Her er en anden;
 Hør hvad hun skriver!
 Den maa min Sandten
 Til, hvis det kuiber:
 „Elskede, aah vel=
 signede Povel,
 Hvor blev du af igaar?“

CAROLINE. Poul...nej Frants. FRANTS. Vist ikke nej;
 Hun tror jeg hedder saadan. CAROLINE. Fj ej,
 Nu har jeg nok. FRANTS. Saa
 Vil sikkert ogsaa
 Fruen ha' nok af mig.

Allegro.

Kammerraaden.

C. C. Møller.

VII.

V. 1. Den Ny - hed var mig fry - de - lig og o - ver - maa - de kjær. Ja

saa er Tin - gen ty - de - lig, og Pi - gen, hun er ny - de - lig, og Du, min Son, Du

Frants.

Kammerr. Frants.

er for - lo - vet. For - lo - vet. Be - vi - set ser I her. For - lo - vet. For - lo - vet Be -

vi - set ser I her. *f* *p* *dim.*

Moderato. Hammer. Verdi (., Ernani?)

VIII.

V.1. Hun har vist al-drig følt, hvor Glæden er sød i Hjemmets stil - le

hans-li-ge Skjød Ak for Fa-mi-lie-li-vets e - thiske Art er endnu hen - des Oj - e ej klart. O det-te

Liv, hvor in - vol - ve - res der-i et Fond af Po - e - si Den er for -

spildt den Fryd, som var mig beredt ved hen - des Sub-jecti-vi - tet. Ska - de det er at hun

fat-tes hvad saa træf fen-de vi - kal-de The-bordets Filoso - fi The-vands Filo - so - fi.

V.2.

Jeg havde tænkt mig ret et hyggelig Bo,
 En Lindring for det travle Bureau:
 Jeg havde drømt om Dugen proper som Sne
 Hvor hun var den venlige Fe.
 Ild i Kaminen, helst de parrotske Kul —
 Og Tappe paa vort Gulv;
 Classisk Lecture, — paa Consolen et Uhr,
 Og muligt en klassisk Figur.
 Skade etc.

V.3.

Jeg havde drømt, naar da jeg kom fra Contor,
 Maskinen stod og snurrede' paa Bord,
 Medens jeg sad i Lænestolen saa blød,
 Og Liue mig Thevandet bød.
 Hun skulde læse højt imedens jeg drak
 Med Velbehag — men ak!
 Den er forspildt den Fryd, som var mig beredt,
 Ved hendes Subjectivitet.
 Skade etc.

Moderato.

Rameau. „ Ah, vous dirai je, maman.“

IX. **Henrik.** **Henriette.**

V. 1. Ja naar sligt De fin-der ej u - an - stændigt, ti - er jeg. Ja du, jeg har

Kammerr.

hørt af Fler, han blir al - drig bedt der mer. Er han end lidt vel for - so - ren,

Henriette.

er da der-for han for - lo - ren? Hør, Pa - pa, tag dig i - agt, thi han narrer dig som sagt.

V. 2.

HENRIK. Der han er, nu skal De se
Om han kan gentilt sig te,
Snart De observere vil,
Hvilken Verden han hør' til.

Af hans Væsen ser man neje
Hvor han pleier vant at søge.
Rent ud sagt — det gjør mig ondt —
Men han er en Mastodont.

Poco Allegretto.

Lauria. „ Mitt lif är en väg.“

X. **Frants.**

V. 1. Til - giv mig - thi nu jeg ind - ser det nej - e, jeg har ikke Eøj - e at væ - re ja -
Ja Frøken jeg tror først nu jeg for - uemmer de Kvaler, det gjemmer, det rædsom - me

loux. Ord - og dog ik - kun det jeg vil - de be - gjæ - re, at De vil - de væ - re min

riten.

a tempo.

Sjæls l - de - al, at De gav mig Ret til at fø - le den Kval.

Caroline og Frants.

H. C. Lumbye.

XI.

V. 1. Til-giv, min Her-re, de-sto-vær-re maa vi for-la-de Dem; det

er ej pænt, det véd vi, men de Frem-me-de ven-te. Snart svin-ger jeg dig i en

Frants.

ly-stig Vals, en ly-stig Vals, en ly-stig Vals, saa bli'r Fi-lo-so-fi-en om en Hals

Hammer.

om en Hals. Jeg har til-fæl-dig lidt Fi-lo-so-fi, Fi-lo-so-fi, Fi-

lo-so-fi, jeg ig-no-re-re vil hans Dril-le-rie, Drille-rie.

CAROLINE.
FRANTS.

V. 2.
Hr. Hammer, hvor kan
De Mazurka
Modstaa? De har maaske
Glemst at polkere;
Ja hvad mere,
At gratulere.

HAMMER. Jeg ignorerer stadig ||: hver en Suns :||

FRANTS Lad nu Pedanten blive ||: rent confus :|| (kysser hende.)

HAMMER. Jeg ignorerer dette med, ved Gud!

CAR. og FR. Ja saa kan vi jo rolig ||: danse ud. :||

HENRIK.

HENRIETTE.

(til Hammer.)

HAMMER.

ALLE TRE.

V. 3.

Mazurka Polka!
Vi som Folk af
Verden maa kunne den.
Hvad er dog, Kjære,
Der paa Færde?

Aa lad mig være!

Jeg staa'r og ærgrer mig ||: saa mageløs; ||
Formedelst Line, og den ||: ferske Fløs; ||
Men hævnens vil jeg; før jeg ||: faar ej Ro; ||
Vi slutte Forbuud; vi er ||: Tre mod To. ||

Allegro.

Othilde.

Fransk Folkevise. („Cadet Roussell.“)

XII.

V.1. Kjæ - re - ste - folk: nej véd De hvad, saa - dan man bær sig ik - ke
V.2. Ja naar det først er de - kla - rert bli - ver man gan - ske u - ge -

1. ad. Kjæ - re - ste - folk, de har det hedt, hol - der ej Ta - ler vidt og
2. uert; sid - der ved Vin - du - et i - sær, og hol - de af hin - an - den

1. bredt. Det som ej si - ges, er just fyn - digt, det er i - sær saa grum - me
2. der; bor li - ge - o - ver - for til - fæl - digt, nok end et Par, saa er det

1. yn - digt. Nej, nej, tro De kun mig! Kjæ - re - ste - folk, det er de ej.
2. hel - digt. Jo, jo, tro De kun mig, den Con - kur - ren - ce ska - der ej.

V.3.

OTHILDE. Intet af det jeg har, min Tro,
Kunnet bemærke hos de To.
HAMNER. Mærkeligt var det, om den Smaa
Virkelig skulde sligt forstaa.
HENRIK. Hvor har du set Dem? OTH. Her paa Gulvet.
HENRIK. Hvordan? OTH. Igjennem Nøglehullet.
Jo, jo, jo jeg har Ret,
Kjærestefolk man kjender let.

V.4.

OTHILDE. Som jeg nu stod og lytted' ret,
Viser han Line en Billet
Tænk Dem, det var en billet-doux!
ALLE En Liaison! OTH. Og tænk Dem nu,
Line sad her—og ham jeg saa ved
Bordet;—er det en Nyforlovet?
ALLE Nej, nej, nej, nej, nej, nej,
Kjærestefolk det er de ej.

Allegro giusto.

Verdi. (., Attila.')

XIII.

mf Hammer. Rig - tig! men jeg vil raa - de Dem stik De Pi - ben

Hammer. ind; thi Fines - se er vig - tig. Fik de Nys om vor Plau, ja saa gik de ej der -

Begge hen. Her er Taus - hed en Pligt. Som op - rig - tig Ven af det Hus er man pligtig, til for -

Hammer. sig - tig at af - vær - ge Sligt. Fræk de trodser E - thiken, og kjæk de la - der

legato

Henrik. haant om en Lov, der er mæg - tig. Læg De Hødet i Blød paa en væg - tig Donners -

Begge. ta - le, og gjør dem con - fus. Saa - dan Træk de ind - fører ganske for -

dæg - tig i et præg - tig, u - mid - del - bart Hus.

Allegretto.

Fruen.

„Jour et matin.“

XIV.

V. 1. Let og frit jeg aander atter, Galgen frist det er dog blot; mødens
jeg den ene Datter fik fra Haanden ganske godt, er Othilde nu tilbage, og til
Paa-ske skal hun staa, saa paa-ny jeg har min Plage med en Svi-ger-son at faa.

Chor.

Danse-musikkens Toner os naa, nu maa vi ind, vi maa ind at polkere.
Straks efter Paa-ske, stole vi paa, Fruen igjen at gratulere.

V. 2.

FRANTS. Nu for Alvor jeg fortryder
Hvad jeg satte overstyr;
Og emallerte Gryder
Fik saa lidt som jeg komfyr,
Sagen var, jeg svarmed' lange.
Kun for Spøg—saa indser du,
Hvor det dog vil spare Penge
Jeg for Alvor sværmer nu.

CHOR. Dandsemusikkens tryllende Klang
Kalder os ind at polkere,
Men før vi gaa, endnu engang
Maa vi arbedigst gratulere.

V. 3.

CAROLINE. Endt er Stykket, hjemad gaar. man,
Siger: „der maa mere til,
Navulig mere Alvor naar man
Ret for Alvor skrive vil.“
Snart det falder Scenens Teppe,
Piber de ad vort Forsøg,
Kan Författerne sig neppe
Tröste med: det var for Spög.
CHOR. Sig nu blot ej: Nej der maa mer
Alvor endnu til for Alvor at skrive.
Endt er vort Spil, Dommen er nær,
Lad for alvorlig den ej blive.